

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Piotr Prusinowski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie ze skargi K. Ł.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) - III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 października 2013 r., sygn. III AUa (...) wydanym w sprawie z wniosku M. P. z udziałem zainteresowanego K. Ł. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w L. o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego i o wysokość podstawy wymiaru składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 18 kwietnia 2018 r.,

zażalenia M. P. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 21 grudnia 2017 r. odrzucił skargę K. Ł. o wznowienie postępowania.

Rozstrzygnięcie zostało uzasadnione w następujący sposób. Sąd zwrócił uwagę, że w dniu 25 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie III AUa (...), oddalił apelację wnioskodawcy M. P. od wyroku Sądu Okręgowego w L. (K. Ł.

w postępowaniu tym występował w charakterze zainteresowanego).

W dniu 1 grudnia 2017 r. K. Ł. złożył skargę o wznowienie postępowania. Wskazał na art. 403 § 2 k.p.c., uzasadniając, że wykrył nowy dowód w postaci „programu nauczania”, który dawał świadectwo wykonywania przez niego szkolenia tylko w ramach umowy zlecenia, co wykluczało z tej umowy zadania egzaminacyjne. Wskazał, że dowodu tego nie mógł przedłożyć wcześniej z uwagi na jego zniszczenie. Podniósł również na nieprawidłowości na etapie postępowania przed organem rentowym. Wskazał również na wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego, które przemawiały za jego racjami.

Sąd Apelacyjny w (...) uznał, że skarga o wznowienie postępowania powinna zostać odrzucona, gdyż nie została oparta na ustawowej przesłance. Szczegółowo odniósł się do przedłożonych wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego. W rezultacie, konkludował, że zostały one wydane po wyroku z dnia 25 października 2013 r., co wyklucza możliwość ich zakwalifikowania z art. 403 § 2 k.p.c. Odnosząc się do nieprawidłowości w trakcie postępowania przez Zakładem Ubezpieczeń Społecznych Sąd Apelacyjny wskazał, że były one znane w trakcie poprzedniego rozpoznania sprawy. Nie mogą zatem również uzasadniać wniesionej skargi.

Zażalenie złożył K. Ł. Zaskarżył postanowienie w całości, zarzucając mu naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia orzeczenia w sposób uniemożliwiający ustalenie na jakiej podstawie Sąd przyjął, że „program nauczania” nie jest nowym dowodem w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. W ocenie skarżącego na skutek tego braku nie można przeprowadzić merytorycznej kontroli rozstrzygnięcia, a także wskazał, że Sąd nie rozważył zasadności tego argumentu.

Kierując się zgłoszonym zarzutem domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Po przeanalizowaniu skargi o wznowienie postępowania, uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, a także zażalenia, trudno nie przyznać racji skarżącemu. Sąd odwoławczy faktycznie nie wskazał przyczyn, dla których „program nauczania” nie spełnia przesłanek z art. 403 § 2 k.p.c. W tym zakresie brak jakichkolwiek rozważań. Wada ta oznacza niezachowanie standardów z art. 328 § 2 k.p.c. Zakres

rozważań w zakresie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku (postanowienia) wyznaczany jest przez adekwatną regulację prawną. Sąd wydał rozstrzygnięcie z art. 410 § 1 k.p.c., stwierdzając, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie. Stanowisko to w rozpoznawanej sprawie koresponduje z art. 403 § 2 k.p.c., który wymaga, aby doszło do wykrycia środka dowodowego, który mógłby mieć wpływ na wynik sprawy, a z którego strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Z uzasadnienia postanowienia nie można dowiedzieć się, które z wymienionych kryteriów nie ziściło się, tym samym nie można zweryfikować poprawności odrzucenia skargi.

Mając na uwadze powyższą konkluzję, na podstawie art. 394¹ § 2 i § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

r.g.